

1. místo

Anna Kastnerová, kvarta Gymnázium Blovice

Tajemný les

Večer je na sklonku, krásný večer červnový. Od vesnice, nedaleko břehu Bobry ležící, pospíchá děvče přes vřesoviště k nedalekému lesíku. V lese, u širokého dubu, pod nímž vřesu i mechu, jak by schválně nastlal, děvče ustane. Plaše naslouchá na vše strany; neslyší však leč zpěv vznášejícího se nad vřesovištěm skřivánka a štěbetání kosa, který sedě na vrcholu stromu, sám s sebou hovoří bůhví o čem.

I sedne děvče do mechu, položí hlavu v dlaň a zamyslí se: „Už se stmívá, na les padá tma a já jsem se zcela ztratila.“ Dívka ale neztrácí naději, že najde cestu z lesa ven. Dívá se na všechny strany, dívá se za sluncem, snaží se poznat, kde se nachází, ale nedaří se jí to. Proto z plna hrdla zakřičí: „Haló! Prosím! Pomozte mi někdo!“ Když se otočí na západ, vidí jen, jak slunce už skoro celé zašlo za horizont. Dívka nyní začíná opravdu panikařit. Z očí jí tečou slzy a moc dobře ví, že se v lese po západu nesmí být; zná onu legendu!

Jednoho večera, když byla ještě malou dívenkou, jí maminka vyprávěla příběh: „Všichni lidé z naší vesnice o tomto příběhu ví, tak je na čase aby ses i ty dozvěděla, proč se nechodí do lesa poté, co na něj padne tma.“

Kdysi dávno, když se vesnice zakládala, zde žila jedna žena. Nikdo neví, odkud sem přišla, ale všichni se jí stranili, báli se jí. Říkali o ní, že je to čarodějnice, která sem přišla z pekel, aby zničila jejich novou domovinu. Snažili se jí vyhnat jakýmkoliv způsobem, nezajímali se o nic jiného, až nakonec zapomněli, že žena byla matkou. Měla syna.

Matka se snažila ze začátku své sousedy přesvědčit, že není spojena s ďáblem a nemá v úmyslu lidem ubližovat. Poslala proto jednou svého syna ven, aby si šel hrát s ostatními, aby ostatní viděli, že s nimi chtějí žít v dobrém.

Bohužel, žena až moc věřila ostatním vesničanům, věřila, že by nikdo neublížil dítěti. A to byla chyba. Hloupí a ustrašení vesničané vzali jejího syna a zamkli jej do sklepa pod tehdejší hlavní budovu. Drželi ho tam pár dní a za tu dobu jeho matka málem strachy přišla o rozum. Když chlapce pustili, řekli mu, ať jde do lesa, tam že na něj matka čeká!

Zděšený a hladový chlapec poslechl. Proto se toho osudného večera rozběhl do temného hvozdu. Jeho matce řekli až dva dny poté, že její syn na ni čeká v lese. Vyděšená a napůl šílená strachem o své dítě se žena vypravila v noci do lesa. Té noci prý slyšeli vesničané vytí vlků a křik ženy. Z lesa už se nevrátila ani ona, ani její syn.

Od té doby se v lese začali ztrácet všichni, kdo se v lese do tmy zdrželi. Nikdo se z toho lesa nevrátil, jen jeden malý chlapec, který se v lese ztratil, když sbíral borůvky. Ráno ho vesničané našli na kraji lesa, vyděšeného, studeného, z uší mu tekla krev. Ptali se ho: „Co jsi viděl! Pověz!“ On se na ně jenom

vyděšeně díval a pak otevřel pusu a z hrdla se mu linula melodie, tak děsivá, tak strašná že si vesničané zacpávali uši.

„...vrať se ke mně, dítě mé... ...pojd'... ...maminka čeká... ...chlapečku můj, je čas jít spát... “

Slova té písně, utkvěla děvčeti v hlavě, ta slova byla její noční můrou, bála se jich.

V lese, ozářeném měsíčním svitem, se její oči leskly slzami. I přestože bylo léto, najednou vedle sebe ucítila závan ledového vzduchu. Zachvěla se a otočila se. Ale nic tam nebylo. Vtom se jí naježily všechny chloupky na těle a dívka si uvědomila, že jí někdo pozoruje. Uslyšela smích. V panice začala dívka utíkat, strach ji hnál kupředu. Smích nepřestával, byl stále hlasitější a hlasitější

Náhle na rameni ucítila chladnou ruku. Ztuhla, ale po několika okamžicích se otočila. V dále mezi stromy, byla silueta. K siluetě se připojila ještě jedna, menší. Připomínala malého chlapce. Obě siluety se chytly za ruce.

Když na ně zasvítíl měsíc, uviděla opravdu chlapce, který držel za ruku ženu. Dívka byla nadšená, konečně jí někdo přišel zachránit! Zavolala na ně, ale oni si jí nevšimli, jako by tam vůbec nebyla. Když tu najednou na ni malé dítě ukázalo, strnula. Hlava dospělé ženy se na ni otočila. Když uviděla prázdné oči ženy, dívka ztuhla. Bylo jí zima...

Mrtvá žena se na ni usmála a dívka cítila, jak se jí podlamují nohy. Poslední, co dívka viděla, byla silueta ženy, která se nad ní skláněla a děsivě se usmívala.

V dálce slyšela dětský smích a zdálo se jí, že snad slyší i

„...vrať se ke mně, dítě mé... ...pojd'... ...je čas jít spát...“